Hij woonde op dezelfde étage van het hotel als ik en ik slaagde erin mijzelf de overtuiging bij te brengen dat ik hem waarschijnlijk op een der gangen had ontmoet en de verschijning slechts alleen in mijn verbeelding had plaats gehad.

Ik moest er bijna om lachen!

Maar plotseling flitste een andere gedachte door mijn hersens, die mij van schrik sidderen deed. „Lach niet. Deze man is je verschenen, omdat hij sterven zal!"

— Ik wilde mijn vriend in de rede vallen, maar hij wenkte met zijn hand te zwijgen en vervolgde:

„Je zult zeggen, dat deze gedachte slechts een bijgeloof was en dus geen reden van bestaan had.

Maar ofschoon ik niet in 't minst aan voorteekenen of droomen hecht, was de overtuiging dat deze man mij verschenen was, omdat hij sterven moest, zóó vast in mijn hersens geworteld dat het mij tot een zekerheid geworden was.

Hij *moest* sterven, dat voelde ik en daar ik het wist was het mijn plicht hem te waarschuwen. — Maar ik durfde niet!

DE BEZETTING VAN CORFU.

De bezetting uit strategisch oogpunt van het aan Griekenland behoorende eiland Corfu, door de Franschen, is in de pers van de betrokken landen breedvoerig besproken. Wij gelooven dan ook onzen lezers een genoegen te doen, door op deze pagina een tweetal foto's te brengen van dit eiland, dat zich vóór dien nimmer in zoo'n belangstelling mocht verheugen. — Het eiland Corfu is het noordelijkste der Ionische eilanden; het heeft op een oppervlakte van 719 K.M.² 90872 bewoners. De hoofdstad, eveneens Corfu geheeten, ligt aan de Oostkust en telt 29135 zielen. — De foto hierboven geeft 'n kijkje op de haven van 't eiland.

Hij zou me eenvoudig voor krankzinnig gehouden en uitgelachen hebben. Den ganschen dag vervolgde mij nu de gedachte aan 's mans noodlot.

Traag kropen de uren van den dag voorbij en toen ik 's avonds, met kloppend hart en het angstig voorgevoel van een noodlottig gebeuren mijn slaapkamer betrad, zat de verschijning er weer.

Hij had nu voor de tafel plaatsgenomen en droeg hetzelfde costuum als waarmee ik hem 's morgens in de ontbijtkamer gezien had. Hij zat voorovergebogen en hield in zijn magere handen een klein schilderstukje, dat hij aandachtig bekeek. Ik kon natuurlijk niet zien wat het voorstelde, maar het was of ik het in mijn gedachten duidelijk voor mij zag en ik was zeker, dat wanneer men het mij later had getoond, ik het direct herkend zou hebben.

Bij de kamerdeur bleef ik staan en de verschijning, die dezen avond bijzonder duidelijk was, verroerde of verdween niet.

Plotseling echter gebeurde er iets vreemds en ontzettends. .... Vanuit de hoogte kwam een losse hand, die blauwachtig licht afgaf, naar beneden. — Een dolk glinsterde erin.

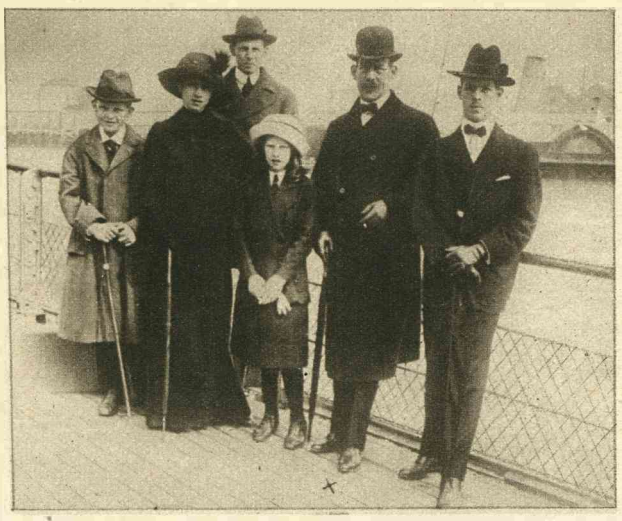
Lager en lager kwam de hand .... recht op het hoofd van het spook aan .... Ik wilde schreeuwen, maar kon niet. Ontzet staarde ik het schouwspel aan; het koude zweet stond met groote droppels op mijn voorhoofd. Nu wist ik het zeker .... de man zou sterven .... hij zou *vermoord* worden .... misschien wel op dit oogenblik ....

Ik rukte de deur open en liep de gang op. Alles was stil; alle deuren waren gesloten .... rijen schoenen stonden aan weerszijden van de gang .... Slechts hier en daar brandde een klein electrisch lichtje en door het raam aan het eind van den corridor viel een bleekblauwe manestraal naar binnen ..... Verder niets — absoluut niets. Geen schreeuw, geen gedruisch.

Wat moest ik doen? Den nachtportier waarschuwen en zeggen dat er iemand in het hotel vermoord werd? Hij zou mij gevraagd hebben hoe ik dat wist en als ik het hem vertelde, zou hij mij voor gek houden. Ik werd bijna radeloos door de gedachte dat iemands leven bedreigd werd en dat ik, ik *alleen*, het moordplan voorkomen kon. O, dat het noodlot zich juist aan mij openbaarde en voor mij den sluier oplichtte die het lot van den man bedekte... Dien nacht vergeet ik nooit. Ik besloot naar mijn kamer terug te keeren, daar ik toch niets kon doen om den loop der dingen tegen te gaan.

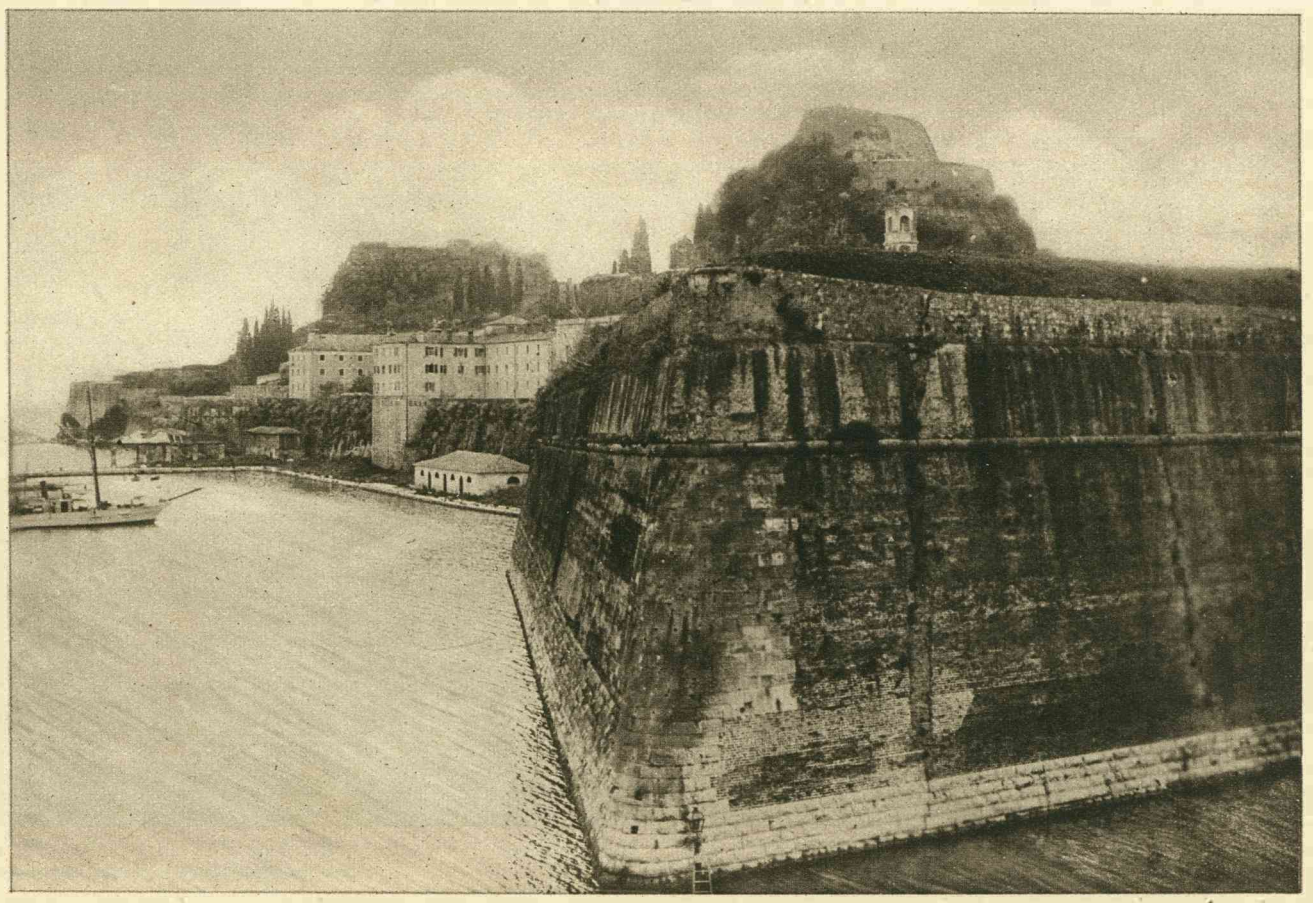
Maar het spook zat nog steeds in dezelfde houding voor de tafel en de hand met den dolk zweefde nog steeds rond hem ....

Toen, opeens, gebeurde er iets, dat het bloed in mijn aderen stollen deed — Mijn hart dreigde van angst te bersten .... De gelaatsuitdrukking van het spook, die tot nog toe steeds koud en roerloos was geweest, ontspande zich en een pijnlijke trek verscheen op zijn gezicht .... zijn mond opende zich als wilde hij om hulp roepen ....

DE GRIEKSCHE KONINKLIJKE FAMILIE.

De Koning van Griekenland (x) met zijn familie gefotografeerd aan boord van zijn pleziervaartuig.

DE BEZETTING VAN CORFU.

De citadel van het eiland Corfu.

Ik was radeloos...

Zijn armen en beenen gingen in de hoogte, hij viel om ....

„Het is gebeurd," zei ik tot mijzelf. „En jij, jij alleen, bent er de schuld van, want jij alleen wist het ...."

De verschijning verdween, doch ik wist waarom. Het laatste bedrijf van 't drama had zich afgespeeld.

Het verdere van den nacht bracht ik wakend in een overspannen toestand door, evenals den volgenden morgen dien ik op mijn kamer sleet.

Ik was zeker dat de misdaad ontdekt zou worden en tòch hoopte ik nog dat ik mij vergist had.

O, dat het zoo ware geweest!

Maar neen, toen de heer Mayon dien middag nog niet verschenen was en men op herhaald kloppen geen antwoord kreeg, werd de deur van zijn kamer, waarvan het slot geforceerd was, in 't bijzijn van politie geopend. Men vond hem met doorstoken hart languit op het vloerkleed liggen.

Wie had den moord begaan? Niemand wist het en evenmin kon men vaststellen of diefstal de aanleiding was geweest tot de misdaad, daar het niet kon worden uitgemaakt, of er stukken van waarde uit den koffer van den heer Mayon weggenomen waren.

Een paar dagen was de moord het onderwerp van ieders gesprek in 't hotel; dan werd het voorgevallene echter vergeten.

Behalve door mij. De gedachte, dat ik den moord had kunnen voorkomen, vervolgde mij aanhoudend en dreigde mij gek te maken.

Ik kon het in 't hotel niet meer uithouden. 't Was of ik op de gezichten der menschen kon lezen, dat ze mij voor een lafaard hielden omdat ik, uit angst bespot te zullen worden, een moord had laten gebeuren!

Drie dagen na het gebeurde reisde ik af in de hoop, als ik uit de omgeving weg was, die vreeselijke geschiedenis te kunnen vergeten.

Maar het gaat niet .... Ik voel het .... tot aan mijn dood zal de herinnering aan het gebeurde mij bijblijven ... Als het mijn dood niet verhaast, want de gedachte, medeplichtig aan een moord te zijn geweest, is meer dan ik dragen kan. Het maakt mij gek ...."

Mijn vriend zweeg, somber staarde-ie voor zich uit in het donkere van den nacht, die reeds was aangebroken ....

Wat kon ik voor hem doen? Hem troosten of zeggen dat hij het zich verbeeld had? Onzin. Hij zou kwaad geworden zijn.

Er was hier, voor 't oogenblik althans, voor mij niets te doen. Ik zou trachten zijn gedachten in de eerstvolgende dagen in een andere richting te brengen en probeeren het hem te doen vergeten. Als het tenminste mogelijk is, dat men zoo iets kan doen vergeten!

Stil verwijderde ik mij naar mijn eigen kamer, die een verdieping lager lag. Terwijl ik nog bezig was mij te ontkleeden, steeds nog denkende aan den overspannen geestestoestandvan mijn vriend, viel er een schot, dat wijd-uit echode in den stillen nacht ....

Ik rende naar boven... drie, vier treden tegelijk en toen ik zijn kamer binnentrad, lag hij ontzield voor zijn bureau. Op den grond lag een revolver en een bloedplek op zijn vest, ter hoogte van zijn hart, zei mij genoeg. De herinnering aan het avontuur was hem te sterk geweest. Hij had een eind aan zijn leven gemaakt.

* * *

Toen ik een dokter over het zonderlinge gebeuren sprak, zei hij mij, dat-ie zeer goed wist dat dit mogelijk was. — „Het komt meermalen voor," vertelde hij, „dat de wil van iemand